

Családok Keresztútja

Bevezetés

Mennyei Atyánk! Te úgy akartad, hogy az ember családi közösségben éljen. Egyszülött Fiadat is úgy adtad a világnak, hogy egy törékeny, de szent Család gondjaira bízta.

Köszönjük, hogy ebben a templomban – mint a Szent Család tagjai – erőt meríthetünk Fiad követéséhez, és hogy Őt képviseljük saját családjunkban és minden ember előtt, akikkel találkozunk. Köszönjük, Jézusunk, hogy elfogadsz minket tanúidnak, és ma általunk akarsz jelen lenni ennek a városrésznek az életében.

Szentlélek Úristen! Vezess és éltesz bennünket, hogy mindent megértsünk és megéljünk, amit az Atya akar tőlünk és Fia által közölt velünk!

I. Jézust elítélik

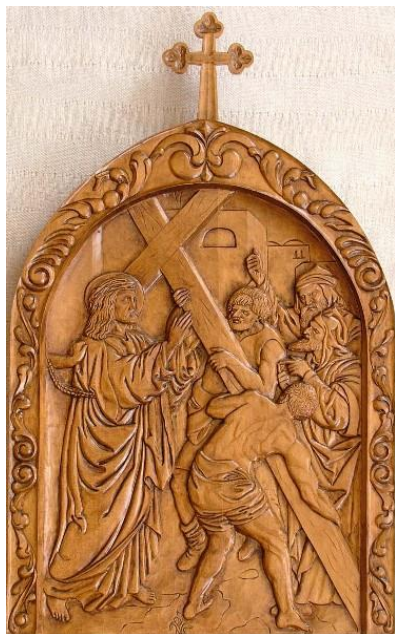

Szemlélek, Uram, amint Pilátus előtt állasz. A teid szolgáltattak ki neki. Megostoroztak, megkoronáztak. Gúnyt űz Belőled a “hatalom”. Téged, aki azért jöttél, hogy szabaddá tedd az embert, megkötöznek, kötelekkel és emberi ítélettel.

Lelki szemeim előtt látom az egész lakótelepünket, az itt élő családokat és magányos embereket. Mennyi szabadságra és közösségre született ember, és mennyi kötelék, mennyi ítélet, mennyi kitzasztás és kiszolgáltatottság! Nemcsak mások ítélnék felettünk, mi is ítélnünk mások felett. Sokszor úgy érezzük, a “hatalom” játszik velünk, gúnyt űz belőlünk. Ki vagyunk szolgáltattva a rólunk és másokról véleményét formáló hír-csatornáknak.

Ki az közülünk, akit még nem ért jogtalan és igazságtalan ítélet? És ki az közülünk, aki még nem alkotott jogtalan és igazságtalan véleményt talán éppen arról, aki most itt mellette imádkozik a Te keresztutadon? Magunkra ismerünk Pilátusban, de felismerjük magunkat a Te megalázottságodban is! Segíts nekünk, hogy inkább Téged kövessünk, hiszen már látjuk, hogy elítélten is, megkötözötte is Te vagy a szabad, és Nálad van az ítélnők szabadságának kulcsa is!

II. Jézus vállára veszi a keresztet

Uram, Pilátus és a manipulált nép meg akar Téged szégyeníteni. Nem elég az ítélet, – vidd csak végig a bitófádat az emberek között, hadd lásson mindenki! Amikor bevonultál Jeruzsálembe, könnyed ágakat lengettek előtted, most Te egy nehéz fát viszel. Akkor azt hitték, Téged ünnepelnek, most nem látják, hogy Te értük szégyenülsz meg, és ez a szégyenfa az ő szabadságuk ára.

Most, ahogy Rád nézek, Jézusom, mintha itt járnál a mi házaink között. Ennek a lakótelepnek minden utcája, sétánya, tere: *Via Dolorosa (a szenvedés útja)*. Nap mint nap rakjuk egymásra a keresztek, a boltban, az iskolában, a postán, a buszon. Olyan szűkek a lakásaink, olyan vékonyak a falak, hogy minden szégyenünk nyilvánosságra jut. De talán éppen így lehetünk a Te társaid a kereszthordozásban.

Most döbbenek rá, Uram, utadnak ezen az állomásán, hogy, ha mindezt szeretetből vállalnám, talán az én keresztem is könnyebb lenne.

III. Jézus először esik el a kereszttel

Jézusom! Amikor Te gyenge, beteg, megszállott emberekkel találkoztál, hatalmas erőket tudtál mozgósítani, és megerősítetted, megszabadítottad őket. Most a fizikai erejüket fitogtató, a világi hatalom oldalán állók között Te bizonyulsz gyengének, és földre esel. A színeváltozás hegyén fénytől ragyogott a ruhád és az arcod, most véred és az utca pora sár-ruhát ta-

kar Rád.

Maradj velünk, Urunk! Kell nekünk a Te gyógyító, minden gonoszt belőlünk is kiűző erőd, de kell a gyengeséged is, hogy belássuk, csak Te emelhetsz ki minket elesettségünkből. Szükségünk van dicsőséged ragyogására, de földre eséseddel is a mi javunkat szolgálod! A Te gyengeséged a mi erőnk! Így teljesíted kérésünket: velünk maradsz az ünneplő és szenvedő egyházban, közöttünk vagy a szeretettől ragyogó szentekben, de az úton-útfélen eleső bűnösben, részegben, drogosban és prostituáltban is. Az egyikből szeretetet sugáرزol ránk, a másokban szeretetet koldulsz tőlünk.

Mekkora szeretet az, ami ilyen válogatás nélküli azonosulásra (*inkulturációra*) vállalkozik?!

IV. Jézus édesanyjával találkozik

Édesanyád látni akart, ő nem szégyellt Téged így, megalázottan sem. Neki is, Neked is szükséged volt erre a találkozásra. Ma is szükséged van az édesanyákra, és az édesanyáknak is szükségük van a Veled való találkozásra.

Köszönjük, Urunk, az édesanyákat, akik a környezetünkben élnek, akikkel nap mint nap találkozunk. Akik ezeket a sivár lakótelepi “dobozokat” is otthonossá és meleggé tudják tenni szeretetükkel. Az ő jelenlétük bizonyosság arra, hogy a mi keresztutunk sem a halál, hanem az Élet diadalmas útja.

Add, hogy keresztutad sürgessen minket olyan társadalmi légkör formálására, amelyben becsülete van az anyaságnak, ahol az anyaság nem hátrány és teher, hanem áldás! Édesanyád lelki ereje segítse a mai anyákat is önzetlen és zúgolódás nélküli áldozatvállalásra!

V. Cirenei Simon segít Jézusnak

Köszönjük, Urunk, hogy keresztutadon elfogadtad Simon segítségét. Még ezzel is minket tanítasz. E jelenet nélkül nehéz lenne megértenünk, hogy mi értelme van a mi mindennapi keresztthordozásunknak. Így viszont minden világos! Bárhol, bárkiben találkozunk Veled, mindig Neked segíthetünk. És akik bennünk találkoznak Veled, azok is Neked segítenek, amikor picit is enyhítenek a mi terhünkön. De még azzal is, hogy a segítség készségét megnyitod bennünk, valójában Te segítesz minket az üdvösség útján!

Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy eddig nem vettük észre milyen nagy lehetőségeket hordoz ebben a vonatkozásban is a lakótelepi élet! Itt vagyunk, kis területen összezsúfolva, és mégis sokszor idegenként megyünk el egymás mellett. Ha távoli tragédiák áldozatai javára gyűjtenek, még talán dobunk is valamit a perselybe, de a szomszédunk nyomorúsága ritkán érint meg bennünket.

Köszönjük, hogy Cirienei Simon segítségének elfogadásával most megnyitottad a szemünket, és rádöbentettél, hogy a sok-sok körülöttünk élő testvérben Te várod, hogy segítségedre legyünk.

VI. Veronika kendőjével törli Jézus arcát

“Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda érte, hogy aki Benne hisz el ne vesszen, hanem örökké éljen.” És hogyan válaszol a világ erre a szeretetre? A Fiú hátán csattan az ostor, fejébe hasítanak a tövisek, lázas vállára nehezedik a durva fa. És egyszer csak, valakinek a találékonysága folytán egy hűvös kendő érintése enyhülést, testi-lelki felüdülést ad. S ezt a csekélységet is felbecsülhetetlen értékkel vi-

szonzod: szenvedésedben is ajándékozol, a kendőn hagyott ikonodat, szereteted fényképét adod emlékül.

Teremtő Atyánk! Te ránk bíztad teremtményeidet, hogy üdvösségünkre legyenek. Bocsáss meg nekünk, hogy a ránk bízott anyagot gyakrabban tesszük az erőszak, mint a szeretet eszközévé! Veronikának, a gyenge lánynak a találékonysága zavarba ejt minket. Milyen egyszerűnek tűnik most a megoldás! Semmi mást nem kellene tennünk, csak felismernünk, hogy a kezünk ügyébe került bármilyen anyaggal mennyi jót tehetünk. Hiszen a világ minden anyaga, amit ránk bízál, alkalmas arra, hogy a szeretet eszközévé, Veronika kendőjévé, a Te egyszülött Fiad igaz képmásának hordozójává váljék kezünkben!

A mi templomunkban és városrészünkben nincs sok kép, nincsenek köztéri szobrok. Ránk vár a feladat, hogy mindent, de mindent a Te képmásod hordozójává tegyünk azáltal, hogy mindent a szeretet eszközeként tekintünk és használunk.

VII. Jézus másodszor esik el a kereszttel

Újra földre esel, Uram! Amikor a körülötted tolongó tömegben egy beteg asszony titokban megérintett, meggyógyult. Most is tömeg van körülötted, lökdösnek, vernek. Aki hittel, szeretettel érinthetne, nem könnyen fér hozzád. A durvaság, a közöny földre sújt. Ahogy Veronika kendőjére arcodat, most a földre nyomod egész tested pecsétjét.

Ez a képmás is megérné, hogy gyorsan levédjék mint igazi világörökséget, de most erre nincs idő. A Téged felrágató és tovább lökdöső katonák lábnyoma, de még a Via Dolorosán azóta végigsöprő történelmi viharok sem tudják letörölni a földről ezt a pecsétet! A mi földünk, az egész Föld a Te Földed, mert nemcsak beletestesültél, magadra vetted anyagát, hanem a föld is örök időkre beitta, magába fogadta megváltó véredet.

Urunk, mi, akik itt a betonfalak és betonjárdák rengetegében élünk, alig találkozunk a földdel. A virágainkat is alig tudjuk életben tartani. A sírunk is talán valamelyik urnafalban lesz. De házunk, járdánk és életünk alatt Te vagy a fundamentum. Köszönjük Neked, hogy értünk is földre estél, és elhoztad nekünk a meghívót a Te örök országodba.

VIII. Jézus szól a síró asszonyokhoz

Azt mondtad egyszer, “boldogok, akik sírnak, majd vigasztalást nyernek.” Most utadon síró, sirató asszonyokkal találkozol. Elég lehetne Neked a magad baja, Te mégis rájuk figyelsz. Az ítélet bizonyosságával a válladon, most is tanítasz: “Ne miattam sírjatok!...”

Urunk, olykor mi is azt hisszük, hogy egy megható keresztút, amely szívünk érzelmeit felkavarja, szemünkből könnyet fakaszt, üdvünket szolgáló imádság. Te nekünk is azt monnod: ne miattam sírjatok! Amikor az én szenvedésem szemlélése megérint benneteket, gondolatok gyermekeitekre! Milyen sokan élnek úgy, mintha én nem is vállaltam volna ezt az utat, mintha teljesen hiábavaló volna minden szenvedésem, szeretetből vállalt áldozatom! Rájuk irányítom figyelmeteket, értük sírjatok, nekik mondjátok el, hogy milyen árat fizettem az emberi közönyért és bűnért. Ha őket megnyeritek nekem, a ti könnyeitek és az enyémekek is az öröm könnyeivé válnak, s akkor ti is megtapasztaltok valamit abból az örömből, a síróknak ígért vigaszomból, amit én még a kereszten függve is megéreztem, amikor a jobb lator hozzám fordult.

Taníts meg minket, Urunk, hogy szenvedéseink közepette is meglássuk és akarjuk orvosolni mások fájdalmának okát!

IX. Jézus harmadszor esik el a kereszttel

A magas házak elkeseredett lakóit néha megkíséríti a gravitáció. A földre zuhanástól a kilátástalan szenvedések lezárását várják. Te meg Uram, azért esel földre már harmadszorra, hogy a mi életünk ne lefelé gravitáljon, ne a földtől, és a földön várjuk a megnyugvást, hanem attól, Aki annyira becsült minket, földhözragadt és mégis talajt vesztett embereket, hogy a mennyei dicsőséget elhagyva, szinte földön csúszik értünk, hogy bennünket elérjen. Zakeus fára mászott, hogy láthasson Téged, Te földre esel, hogy láthass, és egészen magadba fogadhass minket.

Harmadik esésed segítsen megértenünk Urunk, hogy Titokzatos Tested mai tagjaiban, bennünk is, azért esel a földre, hogy a földhöz ragadtak is Rád tálljanak, és velünk együtt fölkelve, a Mennyeik Országá felé tartsunk, oda gravitáljon az életünk!

X. Jézust megfosztják ruháitól

Urunk, láttuk, hogyan tette Veronika a szeretet eszközévé a keze ügyében lévő kis ruhadarabot és, hogyan ajándékoztad meg őt arcod ikonjával. Most a gyűlölet tépi le rólad a ruhát, amit édesanyád szeretete szőtt Rád. A gyűlölet nem lát mást, csak amit látni akar: egy meg-alázott testet. Mi sejtjük már, hogy “ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”

Mezítelenre vetkőztetett Krisztusunk! Hogy álljunk meg előtted divatos, drága ruháinkban? Miért is feledkezünk meg Rólad, amikor butikok kirakata előtt hiúságunk bálványának hódolunk? A Te szent kifosztottságodra kérünk, öltöztess minket erényeid gazdagságába, Önmagadba, hogy elítélve, földre esve, utálattal félrelökve, vagy akár minden eszközünktől megfosztva, lemeztelenítve is, a szívvel-látók számára a Te ikonjaid legyünk!

XI. Jézust keresztre szegezik

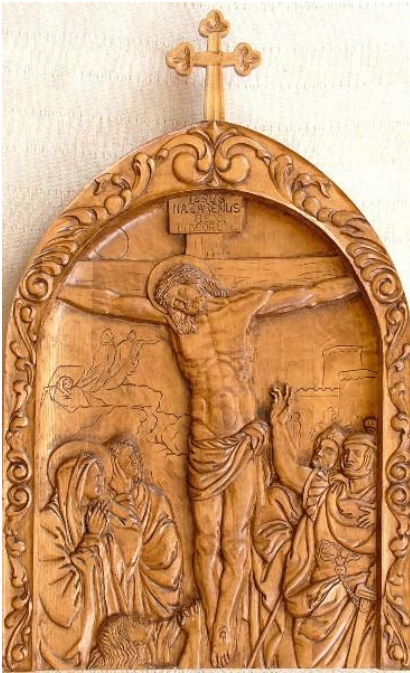

Mesterünk, Jézus! Itt fekszel előttünk, teljes kiszolgáltatottságodban. Ahogy a szegek, úgy hasít Beléd a mi gyávaságunk. Naponta látjuk magunk körül az erőszakot, s nem fogjuk le a szeretet szelíd gesztusával az ütésre emelt kezeket, nem hallgattatjuk el a Téged káromló szavakat.

Mennyire tud minket boszszantani, ha sivítő fúró hangja vagy egy szög belövése zavarja meg nyugalmunkat. Képesek vagyunk végigrohanni a házon, hogy jól beolvassunk az alkalmatlankodó szomszédnak. De órákig élvezettel nézzük azt a tévéműsort, amely alattomos észrevétlenséggel öl ki belőlünk Téged, és az erőszak változatos trükkjeivel szégyeníti meg és feszíti keresztre Misztikus Testedet, az Egyházat.

Ne engedd, hogy elfordítsuk tekintetünket Rólad, mikor gyilkos indulatokat látunk a világban, sőt magunkban is! S ha ellenünk irányul ilyen gyűlölet, engedd meglátnunk magunkat Benned, hogy Veled ki tudjuk mondani: “Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek!”

XII. Jézus meghal a kereszten

A haláltusa végre véget ér. Nem rövidítetted le az utat. Te ezért az óráért jöttél. Még a keresztre felkiabált gúnyos szavak is imádságot juttatnak eszedbe. Az elhagyatottság és a teljes önátadás zsoltárát kezded el, mintha kérnéd, folytassuk helyetted: “Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? (...) *Ajkam, mint a cserép, kiszáradt, nyelvem ínyemhez tapadt, (...) áthyuggatták kezemet és lábamat, megszámlálhattam minden csontomat. (...) Elosztották maguk között ruháimat, és köntösömrre sorsot vetettek. (...) De te, Uram, ne légy távol tőlem, én erősségem, siess segítségemre! (...) Mert az Úr a királyi hatalom (...) neki él majd a lelkem, (...) az ő igazságát fogják hirdetni a születendő népnek...*” (Zsolt 22.)

Amikor hozzátartozóink súlyos szenvedését látjuk, vagy magány-gyötörte öregek koporsójánál állunk, azt mondjuk, a halál megváltás számukra. Szívesen rövidítenénk le a szenvedés útját. Te azonban példát adsz, hogyan teljesezhet be az élet a halálban. Fiatal életed megváltó halállá teljesezik értünk.

Amikor ezreket jóllakattál, ünnepeltek Téged, most meg csak néhányan maradnak kereszted tövében. A többiek a kereszttel helyett a terített asztal húsvéti bárányát kívánják. Így ünnepelnek ma is körülöttünk az emberek. Kereszt helyett nehéz szatyrokat cipelnek, tele húsvéti sonkával, húsvétra szánt étellel-itallal. Csak Te hiányzol asztalukról, Te, az igazi Húsvéti Lakoma! Minket kérsz meg, csengessünk be a szomszédjainkhoz, adjuk át nekik meghívásodat: nagyon várod őket ünnepi asztalodhoz!

XIII. Jézus testét leveszik a keresztről

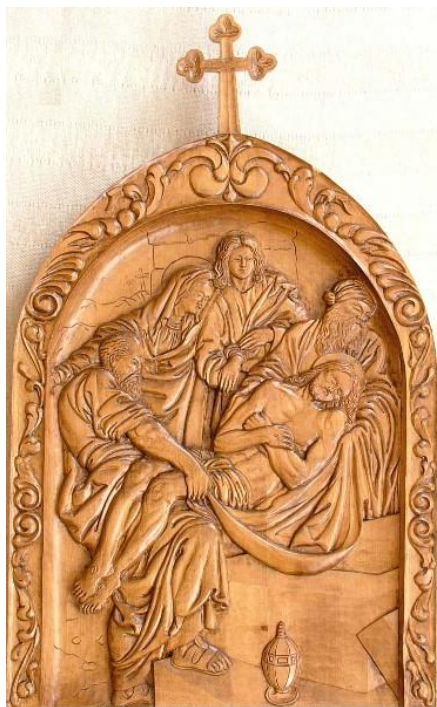
Jézusunk! Az Atya Máriára bízott Téged, a Lélek benne öltöztetett ember-testbe. Most újra Mária karjaiban vagy. Vajon mikor volt nagyobb Édesanyád hite? Akkor-e, amikor igent mondott Rád, vagy most, amikor a halott testedben ölel magához? Anyai szeretetével megérzi, Isten azt várja tőle, hogy amint Téged megszült erre az életre, most halálodban a mi mennyei születésünket is ölébe vegye. A Te földi életed anyja képes halálodnak is anyja lenni, hogy a mi életünknek is anyja legyen.

Uram, a Te tested is a miénk. Édesanyád ölen a magadra vállalt emberi sorsot a végsőig, a halálig élénk tárod. Nincs titkod előttünk. Tudod, hogy szükségünk van arra is, hogy halva lássunk. Szembesülnünk kell a ténnyel: lélek nélkül a test halott.

A mi zsúfolt lakótelepünkön rejtve marad a halál. Kórházi alagsorokba dugjuk halottainkat, és látványuk borzongással tölt el bennünket. Pedig nem a testi haláltól kellene félnünk, hanem az élet látszata mögött a szeretetlenség halálába fagyó lelkektől, mert az ő kihűlésükért minket terhel a felelősség.

Halálunkat is magadra vállaló Krisztusunk! Taníts meg minket arra, hogy akiket már levettek keresztyeikről – mint a Te Titokzatos Testednek tagjait – elhunyt szeretteinket mi is Mária ölébe helyezzük. Ha Te holtan is elfogadtad az anyai ölelést, biztosan várod ezt tőlünk is, haldokló és elhunyt testvéreinkben.

XIV. Jézus testét sírba helyezik

“Temetésre lejön a mennyország...” A kör bezárult? A názáreti anyaméhtől, és a betlehemi istálló-jászoltól a jeruzsálemi sziklasírig tartott földi léted? Most még tanítványaid sem értik, csak édesanyád és néhány asszony, hogy velük és bennük maradtál. A Megtestesülés titka itt teljeseedik be! Már nem az a Te tested, amit gyolcsokba takarnak, hanem mindazok, akik a Te megváltó halálod által Benned és Belőled élnek. Mert nem a halott test titokzatos, hanem az élő.

Sírod előtt állva döbbenünk rá, hogy nekünk, akik Benned szeretnénk élni, küldetést adottál. A kereszténységünk lehelte Lelkedet, az Elevenítőt, kell továbbadnunk. Amint az emberré formált anyag az isteni Lélektől vált eleven személlyé, s amint Te a Szentlélek erejéből lettél emberré, úgy lehetünk mindnyájan kilehelte Lelkedtől új teremtménnyé. Titokzatos Tested, az Egyház a Te utolsó leheletedből él. Nincs olyan betonfal, amin át ne hatolhatna ez a szeretet!

Urunk, amikor halottainkért imádkozunk, vagy temetésre megyünk, juttasd mindig eszünkbe, hogy a Te halálodban és temetésedben való részesedés által Titokzatos Tested életéről tanúskodunk!

XV. Jézus legyőzi a halált

Urunk, Jézus Krisztus! Amikor az özvegynek visszaadtad halott fiát, vagy Jairus lányát “felébresztetted”, és amikor Lázárt kihívtad sírjából, a tieid és a kíváncsiskodók is megdöbbentek, micsoda erő birtokosa vagy! Pedig őket csak erre az életre hívtad vissza, hogy kinyilvánítsd a halál fölötti hatalmadat. A Te feltámadásodnak nem lehet szemtanúja, mert olyan dolog történik, ami a szemnek láthatatlan. Amilyen nehezen fogadták el még tanítványaid is az emberi testbe öltözött istenségedet, most olyan nehezen győzhető meg arról, hogy megdicsőülten maradsz velük, velünk, a világ végezetéig.

Győzedelmes Krisztusunk! Köszönjük, hogy velünk maradtál, és minden nap felismerhetünk a kenyértörésben, Egyházadban, testvéri közösségeinkben! Köszönjük, hogy minden emberhez elvihetjük a hírt: találkoztunk, és bennük is találkozunk Veled!

Fodor András